

"Olvass többet!"

Gárdonyi Géza: A láthatatlan ember

/Szövegrészlet/

Havonként egyszer, holdtöltekor, olyan vacsora volt Átillánál, amelyre a férfiak elvitték a feleségüket, leányaikat is. Akinek több felesége volt egynél, azt vitte el, aki több fiat szült neki.

Azon a télen engem is beszólítottak az első vacsorára. Na, nem vendégnek, nem: Átillának sok előkelő rabja volt- azok mögé kellettem tolmácsnak.

Valami hatszázan voltak jelen azon a vacsorán. A király feleségeit is ott láttam először. Volt neki valami tíz. A király jobb oldalán Ríka asszony ült, bal oldalán hű barátja, Ardarik király. Rang szerint következtek a többiek.

A nők úgy voltak beosztva, hogy a férjükkal szemben üljenek. A leányok meg a legényemberekkel ültek keverten.

A királyasszonyok mellett a vendégkirályok ültek, meg azok a rab hercegek, akiket Átilla eleven biztosítékul tartott az udvarában.

A nők abban a fehér hun viseletben voltak, amelyben Átilla nászakor láttam őket; fátyolos fehér selyemruha; a fátyol alatt a fejen, a nyakon és mellen aranyvarrat és aranypaszománt csillog. Piros saru a lábukon.

A férfiak ruhája különféle színű kamuka, atlasz és bársony. A csizmájuk szintén piros.

A termet ezernyi viaszgyertya világította meg. A teríték arany és ezüst. Csupán Átilla előtt van fatányér és fapohár.

Mert ő megvet minden pompát. A ruhája is dísztelen sötétkék vagy hamvas bársonyruha. Gyűrűt se visel.

A vacsora csendben kezdődött. Csak akkor melegedett föl a társaság, mikor Átilla az első tál étel után kezébe vette a fapoharát, és így szólt:

- Köszöntöm a családomat. Az én családom a hun nemzet. Isten szeressen bennünket!

Akkor mindenki fölkel, és ivott a király egészségére.

A zene szólt a vacsora folyamán, de minduntalan félbeszakadt, mert hol az egyik hun állott föl, hol a másik, és mondott rövid köszöntőt. Hallottam Oresztésztől, hogy azelőtt, Rof király idejében hosszú köszöntőket eresztettek a hunok, de Átilla azzal szoktatta le őket, hogy közbevágott:

-Elég! Másnak is hagyj szót!

Azóta mindenki rövidre fogja a mondókáját.

A harmadik tál után elhallgatott a zene. A teremben halk és vidám társaság zsongott.

Az én szemem persze egyre Emökén járt. Ott ült ő két idegen királyfi között, és az átellenes szomszédjaival is beszélgetett.

Azután az asztalt elbontották, s addig a terem tulsó felén a fiatal párok kettesével-hármasával sétáltak, míg a zene valami andalító dalt játszott.

Átilla aztán intett a zenészeknek.

Mindig ő kezdte a táncot. Az már nem rang szerint történt, hanem amint eszébe jutott.

Azon az estén Emökének nyújtotta a kezét.